

NO CALCULIS TANT

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Ens toca viure un avui únic, perquè el present ningú no l'ha viscut fins ara i demà ja serà història. En aquest present únic, tenim el perill de pensar que mai com ara hem estat tan malament i controlats. Cada època ha tingut les mateixes penes i alegries, però amb escenaris diferents. Per això ens sentim tan identificats amb les obres de Shakespeare del segle XVI o, anant molts segles enrere, amb les obres dels clàssics, que justament anomenem clàssics, perquè són sempre vius. La Paraula de Déu, sempre tan viva, també es podria considerar un text clàssic. I per això sorprèn tant a algú que descobreix la Bíblia ja adult i sense prejudicis.

Avui se'ns presenten dues actituds: la dels qui ho volen tenir tot calculat i la dels qui van fent, perquè no volen calcular o, senzillament i pitjor, perquè no poden i han d'anar vivint dia rere dia, amb penes i treballs, la subsistència.

En la primera lectura Eliseu rep vint pans d'ordi i una mica de vi, primícies de la collita, per tant beneïts, i els vol donar a tota la comunitat. El servidor contesta: «Com puc donar això a un centenar d'homes?». A l'evangeli, Andreu diu a Jesús que un noi té cinc pans d'ordi i dos peixos i ell mateix es pregunta «què és això per a tanta gent?». Felip ja ha fet càlculs amb diners i també calculen que són uns cinc mil homes. Els qui volen tenir-ho tot calculat no volen córrer riscos. Però no s'adonen que el temps va passant mentre calculen i no resolen el problema.

Tant Eliseu com Jesús fan el sord a la pregunta dels calculadors i els preparen per a l'acció: deixa els teus càlculs ara i deixa fer, fia't. Ara no es tracta de calcular com fer ben feta una casa sobre la roca, aquesta gent que tens al davant necessita menjar.

Si només tens una mica de pa d'ordi, una mica de peix i una mica de vi, no vulguis donar canelons i pollastre. Només pots partir, repartir i compartir el poc que tens, no el molt que voldries tenir i no tens. Deixa els càlculs per a un altre moment. Respecta, a més, la mesura de cadascú. Algú només necessitarà mitja llesca i un altre tres llesques senceres.

I com acaba la doble pel·lícula?, que tothom en menja i en sobra. En l'evangeli les sobres es recullen en dotze coves. Dotze, un nombre bíblic molt simbòlic.

Tal com diu sant Pau, per part nostra no escatimem cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau; per part de Déu, ell és Pare de tots, està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot. I no oblidem que, a l'evangeli, la primera persona que ha mostrat el que té és un noi.